

στιγμή που ο καταστηματούχος σήκωσε το γυάλινο σέπασμα του κουτιού. Την ίδια στιγμή θυμήθηκε την «ψυχή της άλεπούς». Έβραλε το χέρι στην τσέπη όπου την είχε βάλει. Δέ βρήκε τίποτα. Άπορησε που τάχα να την είχε βάλει. Έψαχνε άκόμα για να τη βρή, όταν εκείνο το μυστηριώδες, μαλλιαρό πράγμα πέρασε πάλι άνάμεσα στα πόδια του. Δέν μόρσοσε πειά να κρατηθή. Αισθάνθηκε να τόν κυριεύη ή άσυγκράτητη μαγία της γυγής. Ωμορσε σάν τρελλός στην πόρτα και βγήκε έξω στο χόλλι. Γύρσε τότε και κύτταξε πίσω του. Είδε την πόρτα της τραπεζαρίας ν' άνοιξη. Δυό σιλουέτες βγήκαν από μέσα. Ή μιά ήταν ένας μικρόσωμος, σκυρτός άνθρακός. Μές τó κεφάλι σκυμμένο, τόν προσπέρασε σιγά-σιγά, και χάθηκε στο σκοτάδι. Ή άλλη ήταν ένα ζώο, μ' ένα λεπτό και λυγρό σώμα, με κάτι μικρά και φωσφορίζοντα μάτια. Τό ζώο αυτό έφτασε ως τó μέρος όπου στεκόταν ο Μπράντον, σταμάτησε σάν άναποφάσιτο, κι έπειτα έτρεξε πάλι μέσα στην τραπεζαρία.

Ο Μπράντον πήγε κι' έκλεισε την έξωπορτα, αλλά φοβήθηκε να μπη στην τραπεζαρία. Πήγε και κλείστηκε στην κρεββατοκόμαρά του. Έκει ήσυχασε κάπως. Σε λίγο γδύθηκε κι' έπεσε στο κρεβάτι, κι' έπειτα από κάμποση ώρα τόν πήρε ό ύπνος, αλλά ένας ύπνος άνησυχός. Ξύπνησε την ώρα που τó μεγάλο ρολόι του σπιτιού χτυπούσε τρεις. Νύμισε πως αυτό τόν ξύπνησε, αλλά δέν ήταν αυτό! Ήταν μιά παράξενη, μιά άλλοιάτικη, δυνατή μιά άόριστη μυσθοιά που γέμιζε τó δωμάτιο. Κατάλαβε μ' αυτό πως τó ζώο ήταν τώρα έκει μέσα μαζί του, κι' άς μην τβλέπε πουθενά. Τότε θυμήθηκε ότι ο καταστηματούχος θέλησε να πη κάτι για τή νύχτα, μιά δέν τó ειπε. Ή άλεπού ήταν μέσα στην κόμαρα τώρα. Την κατάραινε, την έννοιωσε, άς μην την έβλεπε. Τι να κάνει ;

Δέν μπορούσε να συάση.

Άσφρα τούρθε μιά ιδέα. Άν είχε ένα σκυλί μεγάλο και δυνατό, μπορούσε να τó βάλη να τής αιχτή. Άλλά σκυλί δέν είχε. Είχε όμως ένα μεγάλο ό γείτονας του, ό σέρ Τζών Λάξενμπυ, που τάφινε τή νύχτα έλευθρο να γυρίζη σάν κτήμα του για φύλακα. Τό σκυλί αυτό τόν έννοριζε. Δέ θα τόν πείραζε. Άν πήγαινε έκει τώρα, κάτι τούλαγε πως ή άλεπού θαόχταν από πίσω του.

Πήρε άμέσως τήν άποφάση. Σηκώθηκε κι' άβησε να προχωρήση κατά τήν πόρτα. Άλλά μόλις έκανε δυό βήματα, είδε πάλι τήν άλεπού μπροστά του. Τόν έπιασε ό ίδιος τρελλός βόρος. Γύρσε, ά'αίσε τó παράθυρο και πήδησε έξω στο δρόμο. Έπεσε κάτω στο χώμα με τά τέσσαρα. Σηκώθηκε κι' άρχισε να τρέχη κατά τó κτήμα του Λάξενμπυ. Όταν έφτασε στόν ξύλινο φράχτη, γύρισε και κύτταξε πίσω του. Είδε τήν άλεπού με τόν κυττήρ στα μάτια. Την έβλεπε καλότερα. Έβλεπε τó κεφάλι της, τά μυτερά δόντια της, τή γλώσσα της και τά λαμπερά της μάτια. Στο μέσο του άρχισαν να κυλούν σταγόνες κρύου ιδρώτος. Ά-

σφρα δεξιά του, ένα άλλο κεφάλι φάνηκε άνάμεσα στα καλιοσάνδια του φράχτη. Ήταν ό Ράγγερ, προκλητικός και περήφανος, ό πιστός σκύλος του Λάξενμπυ, ό νυκτοφύλακος του κτηματός του. Ο Ράγγερ είδε τόν Μπράντον και τόν έννορισε άμέσως. Είδε και τήν άλεπού. Προώρρησε, χαμήλωσε λίγο... έπειτα πήδησε.

Ο Μπράντον δέν είδε τίποσ' άλλο.

Όταν άνοιξε τά μάτια του, ήταν μέρα πειά, και βρισκότανε έσπλωμένος σ' έναν καναπέ στο δωμάτιο του σέρ Τζών Λάξενμπυ. Δίπλα του ήταν ό ίδιος ό σέρ Τζών κι' ό Γκιλκριστ, ό γιατρός τής συνοικίας.

— Τι συνέβη ; έκαμε μηχανικά ό Μπράντον, μόλις συνήλθε. — Έ, πως είσαι τώρα, τόν ρώτησε ό Λάξενμπυ. Τι είχες πάθει ; Συνέβησαν, φίλε μου, πολύ παράξενα πράγματα.

— Μά τί έγινε, πως βρέθηκα έξω, ρώτησε ό Μπράντον που άρχισε να θυμάται τά χθεσινοβραδυνά... — Νά σου πώ τί έγινε, είπε τότε ό σέρ Τζών. Τή νύχτα, κατά τις τρεις, άκουσα φασορία έξω και νόμισα, φωνικό, πως ήτανε κλέφτες. Έβραλα λοιπόν τά ρούχα μου έξωπνοστα τούς ύπηρετές μου και βγήκαμε έξω. Είδα τó σκυλί μου στο φως τής σελήνης να ουδριάζη και να παλεύη. Τό φώναξα, μιά δέν έδωσα προσοχή. Πήγα κοντά, αλλά δέν είδα τίποτα. Αυτό όμως τó κακόμοιρο κάτι έβλεπε. Άξαφνα, πήδηξε και άρπαξε κάτι με τά δόντια του στόν άέρα. Άκούστηκε τότε μιά φωνή πουόκανε να παγώσει τó αημα στίς φλέβες μου. Δέν ήτανε φωνή άνθρώπου, ούτε ζώου αυτό. Ήταν σάν τή σφαιγκλή ρωνή ενός βρονκόλακα ή τó τριλιχικό ενός τέρατος. Και τήν ίδια στιγμή μιά σκιά παρουσίστηκε μπροστά μου. Είδα έναν μικρό, σκυρτό άνθρώπινο με γολάτια ρούχα, με τó πρόσωπο ώχρό και λυπημένο. Έβρισε όμοσ και άόθηκε άμέσως, με τήν ηγορηάδα που παρουσίστηκε. Τότε πήγα να ίδω τó σκυλί μου. Μές κύτταξε στά μάτια, ουδρίλασε λυπητερό, κι' έπεισε κάτι ψόφιο. Είχε πληγές στο λαιμό και στο στήθος του. Δίπλα του, στο χώμα βρήκα τούτο-δδ.

Ο Λάξενμπυ έβγαλε από τήν τσέπη του τó μικρό άγολματάκι που παρίστανε τήν «ψυχή τής άλεπούς». Στο λαιμό της φαινόταν ένα καινούργιο σημάδι, σάν μιά μεγάλη δαγμαματιά...

Ο Λάξενμπυ έβγαλε από τήν τσέπη του τó μικρό άγολματάκι που παρίστανε τήν «ψυχή τής άλεπούς». Στο λαιμό της φαινόταν ένα καινούργιο σημάδι, σάν μιά μεγάλη δαγμαματιά...

Ο Λάξενμπυ έβγαλε από τήν τσέπη του τó μικρό άγολματάκι που παρίστανε τήν «ψυχή τής άλεπούς». Στο λαιμό της φαινόταν ένα καινούργιο σημάδι, σάν μιά μεγάλη δαγμαματιά...

Ο Λάξενμπυ έβγαλε από τήν τσέπη του τó μικρό άγολματάκι που παρίστανε τήν «ψυχή τής άλεπούς». Στο λαιμό της φαινόταν ένα καινούργιο σημάδι, σάν μιά μεγάλη δαγμαματιά...

Ο Λάξενμπυ έβγαλε από τήν τσέπη του τó μικρό άγολματάκι που παρίστανε τήν «ψυχή τής άλεπούς». Στο λαιμό της φαινόταν ένα καινούργιο σημάδι, σάν μιά μεγάλη δαγμαματιά...

Ο Λάξενμπυ έβγαλε από τήν τσέπη του τó μικρό άγολματάκι που παρίστανε τήν «ψυχή τής άλεπούς». Στο λαιμό της φαινόταν ένα καινούργιο σημάδι, σάν μιά μεγάλη δαγμαματιά...

Ο Λάξενμπυ έβγαλε από τήν τσέπη του τó μικρό άγολματάκι που παρίστανε τήν «ψυχή τής άλεπούς». Στο λαιμό της φαινόταν ένα καινούργιο σημάδι, σάν μιά μεγάλη δαγμαματιά...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΝ ΤΥΧΟΝ ΠΑΙΔΙΑ Μ' ΕΜΠΡΟΣ ΣΑΣ

Του Ράσσου Ν. Ίνσάρβφ

« Αν τυχόν, παιδιά μ', έμπρός σας
φυληθώ με τή κρατιά σας,
φυλαχτήτε μην τó πτήτε
και τó μαθη ή μαμάκι σας.

Και για τούτο μές δεκάρας
θά σάς πάρω κουφετάκια...
Έτσι διδάσκ' ό μπαμπάκος
τά μικρά του διαβολάκια

Και τού λένε τά μικρά του :
« Είσαι δά σφιχτός, μπαμπάκο,
Σι περνώ στην κλωστήνη
Ή χροσή μας ή μαμάκα.

Έπεροχίς με τόν κομπάρσο
που φιλιόντουσαν τó γόμο,
μιά κορυφά ή δαγμαμούδες
μās σφαλίζανε τó στόμα ! »

Μετάφρ. Π. Πάλμα

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Του John Fletche,

Ή μάταις ήδονις μακρυνά να πάνε
Σύντομος σάν τής νύχτες που περύνε.
Τις νύχτες τις τρελλές που άπογορεύουν.
Οι φρόνοι δέν πρέπει να λαξεύουν
Σ' ατόν τόν κόσμο άλλο άπ' τή γλυκεία
Μελαγχολία.

Ο γλυκιάτη μελαγχολία !

Έλάτε, χέρια σταισρωτά και καρφωμένα μάτια
Και στεναγομοίπου τικαρδιές μασχάνετε κορμάτια,
Ματιές που κάτω βλέπετε, οτή γή που σταματάτε,
Γλώσσες π' άλυσσοδένετε και πλέον δέν μιλάτε,
Άβαρα δόση κι' έρημίες, νεροπηγές και βρύσιες,
Μήρη που άν έλχες τή χλωμή ή θλίψη θά ζητήσιες.

Νυχτίες και σελήνοφωτα που τά πουλιά στα πλάγια
Φωληόζουν οι ζεστές φωνιές και μόνο ή κουκουβάγια
Κ' οι νυχτερίδες ζαγρηπνούν, νυχτιάτικη κωμπάνια,
Νυχτοναστενίγματα—τά όνειρα τά πλάνα—
Ω ! να με τί θεσφομάστε ως που στην έρημία
Ν' άφήσοις ετά κόλα μας. Ζήτω ή μελαγχολία !

Μετάφρ. Δ. Ε. Βαζάκου

ΣΤΗΝ ΗΕΥΧΙΑ

Του Όλιβέρ Γκόλτσο

Ο ποθητή συντροφίσο, κάθς ζωής που σβύνε,
γλυκιάτη ηούσια,
Γραφτό μου είνε ή ψυχή παριστοιιά να κλίνη
μπρός στην άπελπισία.

Εθλογγμένος ό άνθρωπος που τήν δουλειά τελειώνει
στόν Ισκιό σου από κάτω,
Και μιάν έργατικη ζωή γαλήνια στεφανώνει
με τ' άνθη του θανάτου.

Γι' ατόν ό πόνοσ κι' ό δαρμός, ό κίνδυνος κι' ή θλίψη,
που τήν καρδιά λυγόνε,
Σβύνουν άμέσοσ κι' Άγγελοι τρέχουν από τά ύψη,
για να τόν άδηγούνε...

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Του Ρ. Μπρζ

Σταχτιά είνε ή θάλασσα κι' ή γή πέρα ως πέρα μαθη,
τó μισοφάγαρο χλωμό στα χαμηλά πλανιέται,
στο λιμανάκι ή βάρκα μου προσβαίει, ως ότου ναύρη
τή μαλακώσανη άμμοσάδα. Στο διάβα της πεύεται
μίο' άπ' τόν ύπιο τó βαθύ τó κάθε κυματιάκι
και στήνει έμπρός στην πλώρη της τρελλό ένα χοροτάκι.
Κι' ύσθερο μίλια στή άκτη τή με φωμμένη διάβα,
και πέρα άγοτός, ως που να ίδις μιά στρούγγα να προσβάλλη
χτύπα μιά πόρτα, —άγάπη μου, τó μανταλάκι τράβα.—
Πρόσμενε μιάν άναλαμπή, τó σπάζο της να βγάλη,
και μιά φωνίτσα ν' άκουσθή μίο' οε χαρές και κλάμμα,
πιο σιγαή κι' άπ' τις καρδιές, όπου χτυπούν ενάτια.

Μεταφράσεις Μ. Μαγμάκη

